

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 590: Sanh Sân Hận, Do Có Bốn Tướng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 050)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Sanh sân hận, do có bốn tướng. Bát Nhã chánh trí, là thuốc chữa cái si mê chấp tướng ấy, tham sân không còn do đâu sinh ra, nên có thể trừ bỏ vậy.】

Đây là giải thích lý do vì sao nhãn nhục lại khó đến như vậy, nguyên nhân khó là do chúng sanh chấp tướng. Tướng thì vô lượng vô biên, cảnh giới tướng vô lượng vô biên, Phật ở chỗ này quy nạp chúng lại thành bốn loại lớn: ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng. Vô lượng vô biên các tướng, y báo chánh báo trang nghiêm trong mười pháp giới đều không vượt ngoài bốn loại lớn này, bốn loại lớn này đã bao trùm tất cả; cũng tức là như trên kinh thường nói nhân ngã chấp và pháp ngã chấp, hai loại chấp trước này và bốn tướng, hai loại chấp trước là năng chấp, bốn loại tướng là sở chấp, ý nghĩa đều có thể tương thông. Bệnh chấp tướng quá sâu quá nặng, từ vô lượng kiếp đến nay chính vì chấp tướng, cho nên mới có lục đạo sanh tử luân hồi; ly tướng, thì sanh tử luân hồi này liền không còn, không chỉ lục đạo không còn, mà mười pháp giới cũng không còn. Phần trước đã nói với chư vị, bởi vì có chấp trước, nên mới phát sanh lục đạo luân hồi; bởi vì có phân biệt, nên mới có tứ thánh pháp giới. Tứ thánh lục phàm từ đâu mà ra? Từ phân biệt chấp trước mà ra. Cho nên rời khỏi chấp trước, lục đạo liền không còn; rời khỏi phân biệt, mười pháp giới liền không còn. Lục đạo, mười pháp giới không còn, cảnh giới hiển lộ ra gọi là nhất chân pháp giới; không gian hoạt động của chư Phật Bồ Tát, chỗ cư trú của các Ngài, liền gọi là nhất chân pháp giới. ‘Nhất’ là chân thật, ‘mười’ và ‘sáu’ đều là giả, trên kinh nói phạm những gì có tướng đều là hư vọng.

Bát Nhã chánh trí, Bát Nhã trí tuệ, chính là để đối trị cái bệnh chấp bốn tướng, bệnh chấp tướng phải dùng phương pháp gì để cứu chữa? ‘Dược’ chính là ý nghĩa y trị cứu chữa, chính là Bát Nhã chánh trí, là trị liệu cái căn bệnh

chấp tướng. Chấp tướng là ngu si, Bát Nhã là để trị bệnh, đối trị cái căn bệnh này. Tham sân không còn do đâu sinh ra, tham sân đều từ chấp tướng mà ra, chấp tướng là từ ngu si mà ra; nếu như chữa lành được cái ‘si’ chấp tướng này, thì tham sân liền không còn, tham sân liền không có chỗ nương tựa. Cho nên có thể đoạn trừ được, không phải là không thể đoạn trừ, đoạn trừ nhất định phải nương tựa vào Bát Nhã Ba-la-mật, nếu như không có Bát Nhã Ba-la-mật, tham sân si không có cách nào đoạn dứt tận gốc, nhất định phải có Bát Nhã chánh trí.

Cho nên “Kinh Kim Cang” không thể không giảng, Cư sĩ Giang Vị Nông ở trong phần Giảng Nghĩa đã nhấn mạnh, Kim Cang Bát Nhã không thể không giảng, bởi vì sau thời Đường Tống, rất nhiều vị Đại đức trong Phật môn chúng ta đều không muốn giảng “Kinh Kim Cang”, đều sợ giảng “Kinh Kim Cang”. Nguyên nhân là gì? Sợ người bình thường nghe “Kinh Kim Cang” nảy sinh sự hiểu lầm. “Kinh Kim Cang” nói về ‘Không’, tất cả đều không, sợ họ dọa vào ‘ác thủ không’; quý vị hiểu sai ý nghĩa, Phật nói cái gì cũng là không, vậy thì cái gì cũng trống không, nhân quả cũng trống không, vậy tạo tác ác nghiệp cũng là không, liêu mạng tạo ác nghiệp, giết người, phóng hỏa thì rốt cuộc cũng là không, vậy thì không ác nào không làm, như vậy thì hoàn toàn sai lầm rồi; rất dễ khiến người ta nảy sinh hiểu lầm, cho nên rất nhiều vị Đại đức tránh giảng Kim Cang Bát Nhã. Cư sĩ Giang Vị Nông nói, Kim Cang Bát Nhã có thể chữa trị tận gốc rễ căn bệnh tham sân si của chúng ta; không giảng thì không có cách nào trị bệnh. Liều thuốc này quả thật có tác dụng phụ, do đó bắt buộc phải giảng cho rõ ràng, giảng cho minh bạch, giảng cho rõ ràng, giảng cho minh bạch quả thật là không dễ dàng. Thông thường giảng “Kinh Kim Cang”, giảng một tuần lễ, giảng nửa tháng, thậm chí giảng một tháng, rất khó giảng cho được rõ ràng, thật không dễ dàng! Bộ “Kinh Kim Cang” này giảng tỉ mỉ một lượt, ít nhất cũng phải mất thời gian một đến hai năm, thì mới có thể thật sự làm cho rõ ràng, hiểu cho minh bạch, chúng ta mới thật sự được thọ dụng. Cho nên bộ kinh này là phải giảng, đã giảng thì phải giảng cho rõ ràng, phải giảng cho minh bạch, không thể qua loa đại khái được.